

(veg VARI) amb *reberg* (metàtesi de *barreig* 'barreja') que el mateix document aplica a aquesta mena de *vairs* *Revaixí*, V. *reveixí* (*revés*, VERTIR) *Revalenta*, V. *valer* *Re. algada*, V. *reballar* (REBEL) *Revlàida*, *revaltdació*, *revaltdar*, V. *valer* *Revall* < *rere-vall* (v. *vall m i rere*) *Revalla*, V. *raballa* (RABASSA i RAP) *Revallar*, V. *rebel*

Revardit. és a la inversa del que diu *AlcM*, que és el qui cau en etim. pop. 'ardit' no tindria solta com a nom d'un riu, i no ha estat mai un mot usat entre la gent del camp; pot venir realment de *Riu (de) David* (1116), però *ardit* influí entre notaris per alterar *Revadit*, metàtesi, en *Revardit*; són molts els riuets batejats amb noms de persona: *Freser*, *Francolí*, *Gaià*, *Ricardell*, *Rigart*, *Valira* --- El que tindria més solta és suposar que vingui de *Riu arid-it* (ross. *Riard* ARIDUS) però me'n dissuadeix el fet que tots els cpt. de *Riu* en la toponímia han perdut la -u, sense deixar rastre, no sols *Riard* sinó tants com *Ritori*, *Rialb*, *Repiatx*, *Reclar* < *Riu clar*: no hi hagué mai RIVUS en romànic sinó ll vg RIUS

Reveixí, *reveixinall*, *reveixinament*, *reveixinar*, *inat*, *reveixinós*, V. *revés* (VERTIR) *Revelació*, *revelador*, *revelar*, V. *vel* *Revell*, *revellar*, *revellí*, V. *rebel* *Revellit*, V. *revulsió* (CONVULSIÓ) *Revellit*, V. *vell* *Revellós*, manllevat del fr. *réveilleuse*, fem. de *réveilleur* 'el qui celebra un *réveillon*' (VIGILARE), del qual és també manlleu l'angl. *rével* 'armar una orgia', *réveller*, cf. mall *reveller* *Revellot*, V. *rebel* *Revencor*, V. *vèncer* *Revencillada*, *revencillar*, V. *vencill* *Revendre*, *revenderia*, *revenedor*, *revenedriu*, V. *vendre* *Revenal*, V. *rave* *Reveniment*, *revenir*, V. *venir* *Revenja*, *revenjar*, V. *venjar* *Revenxinar*, V. *reveixinar* (VERTIR) *Revera*, V. *res* *Reverber*, *reverberació*, *reverberar*, V. *verberar* *Reverdiment*, *reverdir*, V. *verd* *Reverència*, *reverenciari*, *reverend*, *reverent*, *reverir*, V. *vergonya* *Revers*, *reversible*, *reversió*, *reversiu*, V. *vertir* *Revertera*, V. *rebenjar* *Revertir*, *revés*, V. *vertir*

REVESCÓS adj, mall (no recollit fins al DAG, que el dóna com a local de Manacor per a «de revés, entresado, aspre»), 'aspre, brau, brusc, de mal accés': «la pujada de Tovira, molt aspra y *ravascosa*», escrivia AMAlcover a Andorra (BDLC III, 1907, 291) i Pirineus «Bohí --- assegut en el sol ---, molt soberc y *ravascós*, però d'una vegetació lucuriant» (id. id. 331; de nou BDLC VI, 21), també aplicable a persones i animals («un missatge tan *revescós* i geperut», *Rond Mall* I, 222, i altres cites d'ell i de Galmés, en *AlcM*), amb el matis de «repelenc, aspre de gènit», segons Moll (AORBB III, 1930, 57), «aspre, mancat de finor ---» (*AlcM*)

Probablement antic intensiu de *bascós* 'ple de fàstic, angúnia i nàusea', amb *v* per contaminació de l'adj *revés*, quasi-sinònim, i de *vesc*, *vescós*, 'apegalós, angoiós, agafatós', Spitzer (*LexikK*, 156) i Moll han vacil·lat sobre l'etimologia, amb desorientació, car si és ben fantàstic i inversemblant derivar-ho del nom dels

àrabs (un *ARABISCUS), i amb raó ho rebutja Moll (AORBB I, 1928, 196) és clar que no pot ser *revés cós* (CURSUS), com ell proposa allà, amb temerària combinació sintàctica i un canvi inconcebible de categoria gramatical; com ja se'n degué adonar el mateix Moll, que en la citada nota posterior i en el dicc., es decanta per un ètimon *REVERSICOSUS, també inacceptable i potser encara menys versemblant: formació increïble en llatí i impossible en fonètica catalana: *darrere* -*rs*-no era possible la síncope (només es podria esperar -*ssegós* o màxim -*agós*). Cf. l'existent *revessegar*, que era encara *reversegar* en Eiximenis, i tampoc no autoritza a penjar un *REVERSICARE al pobre llatí vulgar, puix que és un de tants casos de derivats en -*egar* formats pel català sobre els adjectius, com *revé(r)s* Altrament Moll es basa en les males etimologies de Gd. Diego (són fantàstics els ètimons *REVERSICARE i *VERSICUS suposats per aquest, cf. per al cast. BIZCO, DECH I, 597a26ss.). En el fons encara seria més defensible grafiar *revascós*, que és quasi el que feia AMAlcover.

Revés-pèl, *reversa*, V. *vertir* *Reversada* mot inventat (no figura en Lab.) per Salvat o Bulbena *Reversaire*, *reversar*, *reversari*, *revessegar*, *ssejar*, *reversera*, *reverseria*, *reversí*, *reversia*, *revés-ull*, V. *vertir* *Revestiari*, *revestiment*, *revestir*, V. *vestir* *Revesurar*, no en Lab, alteració de *revisurar* per un plumífer de Salvat *Revet*, *revetar*, V. *ribet* *Revetlar*, *revetlla*, *revetllar*, V. *vetllar* *Revetxi*, *revetxinada*, V. *reveixí* (*revés*, VERTIR) *Reveure*, V. *veure* *Revi*, V. *vi* i *rere* *Revidalles*, *revidament*, *revidar*, *revidea*: en part són mers derivats de *envit*, *envidar* (CONVIDAR), en part encruaments amb *revivar* (VIU)

REVIFAR, la grafia antiga *rebifar* és la bona. Mot absent a totes les fonts anteriors al S. XIX: el recollí primerament Belv. (1805): «*rebifar-se* respingar, obsistère»; Lab: «*rebifar-se*: rondinar; emberrincharse, respingar» «*rebif* repugnància en executar alguna cosa, ab algun moviment de repugnància que ho demostre», ross. *rebifar* «respondre, redreçar-se» (Grandó en *Miscel·lànea Fabra*); *rebifar-se* en el vallespirenc Bosch de la Tri. (*Records*, 313) i una altra cita d'Ant. de Bofarull (1862), DAG. També en els diccionaris menorquins de Ferrer Parpal i FebrCard. (*rebifar*: regimbar), d'on sembla deduir-se que a Menorca, on no es confonen *b* i *v* es pronuncia amb *b* Recentment el mot ha pres el sentit de 'reviscolar-se' per influència de *revivar*, *reviscolar-se* i altres derivats de *viu*; p. ex.: «com si un raig de sol tornés a *revifar-lo*», Pons Mass (*Auca d. l Pepa*, 16). Si s'usa a l'Algüer és cosa ben notable en un mot tan modern; i realment el veiem en l'escrit d'un vell i notable alguerès: les obres del nostre poeta «obriran lo cor pera *revifar* en ell l'afecte de eixa estimada germanor», Rafael Casu i Pincetti, síndic del municipi, carta a Verdager, 1888 (*Epist Verd* VI, 164 [comprovar que no sigui text corregit per E. Toda].

De fet, és un manlleu del fr. pop. *se rebiffer* «ne pas vouloir, se révolter», *rebiffer* intr. «regimber», que ja